

Prijatelj je kimal, smehljaj se je, ali njegov nasmeh je bil tak, kakor bi bil tudi sam zmeden. Rude pa je premišljal in se še nečesa domislil.

„Takole“ — je govoril — „bi se tudi prišlo do izhoda. Ali v tem slučaju bi mi vsi — jaz, moj oče in mačeha Katarina — umrli nagle in krvave smrti. Stvar pa je taka. Takrat, ko se je moj oče ženil, sem hodil po polju in se zakadil v snop iskrečih solnčnih žarkov. Enega od njih sem pograbil z vso silo, upognil sem ga in za komolec dolžine odlomil. Skrival sem se ž njim po gozdu, in ko je prišla noč, sem slekel vso svojo obleko in ga zavil vanjo, da bi ga tako skrili ljudem in ga prinesel varno pod domačo streho. Vtaknjenega v škorenj, zavitega v celo kopo sukna, sem ga nesel nag sredi noči proti domu, pa je še žarel pred mano skozi culo kakor baklja. V podstrešju sem ga skrili v zapuščeno miznico, obložil z zaboji in opeko, ki je ležala naokoli. Mene so odpeljali, ali niso vedeli, da peljejo skrivnost z menoj. Zanj, za solnčni žarek, ne ve nihče!“ —

„Kaj hočeš?“ — je vprašal, se pred naslednjo besedo skoro prestrašil, a jo po odmoru vendar izgovoril: „Z žarkom?“ —

„S polnočnim žarkom?“ — se je ponosno razveselil Rude in živahno razlagal in kazal. „Vzamem ga v desnico, zavihtim ga in vsi, ki ga vidijo razen mene, ostrme od silne njegove svetlobe. Stopim k očetu, nastavim ga na prsi — in mrtev se zgrudi; stopim k mačehi Katarini, položim ga med grudi — zvrne se vznak in vzdahne poslednjič; dam mu prostora v svojem srcu, in moje bolečine so končane: padem in sem mrtev!“ —

Prijatelj se je poslavljal. Rude mu je stiskal roko z gorečim ponosom, odhajal kvišku po stopnicah, kakor bi se vračal v svoj mogočni dom z vso zavestjo svojega visokega razuma.

(Konec prihodnjič.)

Pastúškin:

Kdaj?

Šla je deva čez livado,
svetla nada šla za njo,
ko da rožmarinje mlado
shrepenelo je v nebo.

Kdaj priroma do oboka —
strma pot in dolga pot . . .
Kdaj se ozre srnooka —
nadi tone že perot . . .